

החיים זה לא הכל...

המשמעות שלהם חשובה יותר.

סורה חושך על האור...פורסם ב27 באוקטובר 2008, 16:35 **בבללי**

הפגישה הגורלית עם הדוקטור נקבעה לעשר ושלושים. אבל מה לעשות ובנתיים הצטרפו למעגל היחודי עוד חולים. דבר שאילץ אותנו לחכות בשלווה סטואית עוד שעתיים.

ח' ואני מבדחים את עצמנו לדעת. יש לנו כל מיני דיאגנוזות מעניינות. (שאגב לא נראה לי שהאונקולוג יחשוב אף הוא שהן כאלו מעניינות). הפעם המחלקה האונקולוגית נראית בעיני המנוסות פחות מרנינה. החולים, הכימותרפיה והקרחת נראים לי גם לא משהו. בקיצור הייתי שמחה לוותר על הקשר האמיץ שנוצר פה בעזרת סרטן אחד עקשני.

הדוקטור שלי מתבדח. אבל גם אומר שהפעם נכנסתי לסטטוס חדש. ויש להלחם בעזרת כימותרפיה ותרופה ביולוגית נוספת. שלושה חודשים ואחר-כל בדיקת פט סיטי נוספת. הוא שוקל לקרא לרופא הכירורג שיעשה לי ביופסיה,

ולמול הפרצופים המבועתים שלי הוא אומר שבעצם לא חייבים. אני שואלת לגבי ניתוח פרידה מהציצים וגם זה לא נחוץ כרגע. כבר יותר טוב מאתמול לא?.

החלק הטוב כרגע שאין פגיעה באיברים אחרים. אז אפשר להתמלא באופטימיות קלה. יתכן וזו תהיה כבר כמו מחלה כרונית לכל חי. אבל ככה זה אחרי גיל ארבעים לא? (תשובה: ממש לא!!!)

אני לא יכולה לומר שאני לא עצובה. אני כן. אני מפחדת גם.

אבל אני יודעת שאין זמן להתעסק בעצב ובפחד לאורך זמן.

אני צריכה למצא לי תעסוקה. אני צריכה להמשיך הלאה.

לחיות על יד הסרטן. לא לחיות בתוכו. לתת לו להשפיע עד כמה שאפשר פחות על איכות חיי/חינו.

בנתיים עלי לסדר את סידורי השיניים שלי. אולי הפעם לא ינשור לי השיער? ואם כן? זה גם בסדר.

אז זהו צריך לצאת למערכה שניה. תודה תודה באמת לכל אחד מכם על התמיכה הזו. שעזרה ועוזרת לי מאד ברגעים האלו.

שחף,

שגם שיער קצוץ לא יקצוץ את שמחת החיים שלה

<< [לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה](#) >>

[חזרה לתגובה](#) | [חזרה לבלוג - החיים זה לא הכל...](#)